

NA MATĚJSKÉ POUTI

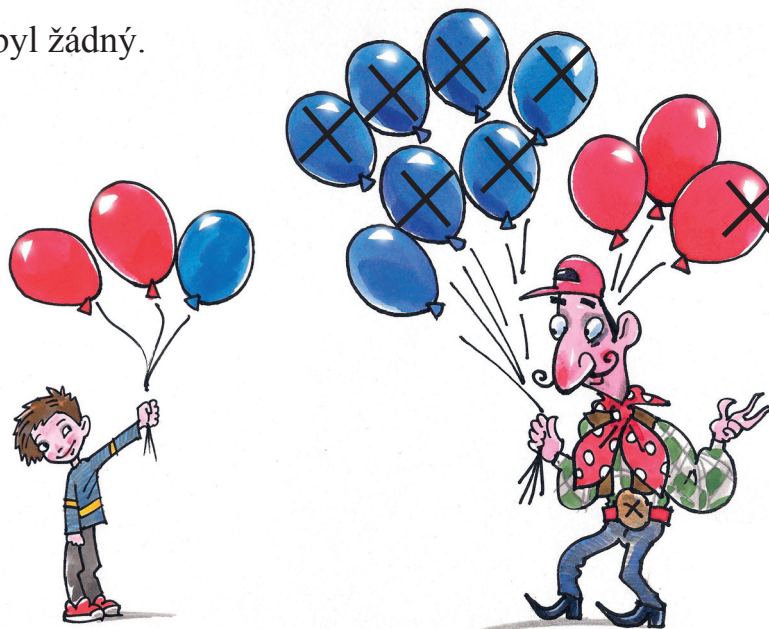
Největší zájem byl o červené. Ostatní barvy už byly vyprodány. Honzík si koupil pět modrých balónek. „Přeškrtni je!“ poručila Božka Žofce. A ta opravdu pět modrých balónek přeškrtnla.

Evička si koupila jeden červený balónek a taky jeden modrý. „A zase je přeškrtni.“

Žofka kamarádku poslechla a škrtnla další dva balónky – jeden červený, druhý modrý.

A pak přišel ještě Kuba a ten si koupil zbylé balónky. Dva červené a jeden modrý.

A panu Mičudovi nezbyl žádný.

A pak se přihřel rošťák Rost'a a Evičce její dva balónky propíchl špendlíkem. Ta se moc rozplakala. Jenomže Rost'a upaloval a hlasitě se chechtal.

Pan Mičuda uklidňoval Evičku, že o nic nejde. Přinese další balónky a budou nejen modré a červené, ale budou mít i jiné barvy.

A tak se stalo. Zase jich bylo deset, ale vždycky měly různé barvy. Některé i stejné.

Vybarvěte zbylé balónky a zvolte barvy, které se vám líbí.

Možná některé balónky budou mít stejnou barvu, ale to nevadí. Když pan Mičuda prodal i tyhle balónky, šel pro další.

Žofka skoro tajemně Božce něco pošeptala: „Ani jsem ti to, kamarádko, nechtěla říct, ale já si taky koupila balónky. Koukni...“

Božka se jen usmála a povídá: „Kamarádko, ty si myslíš, že jsem tě neviděla, že si ty balónky kupuješ? Taky jsem si nějaké koupila.“

A jestlipak teď spočítáte, zda měla Žofka víc balónků než Božka?

Vybarvěte je. Na barvách nezáleží. Porovnejte, která stonožka měla víc balónků.

„Víš, jaké atrakce jsou na Matějské pouti?“ zeptala se Božka Žofky.

„Abych nevěděla. Tam jich je – třeba strašidelné domy. Jezdí tam vláčky a vždycky někdo na lidi a děti bafne a všichni se leknou a bojí se.“

„To je pravda, ale my děti strašit nebudeme. Je tam opravdu hodně různých atrakcí, ale my se zastavíme třeba u střelnice.“

„Jé – na tu bych docela zapomněla. Většinou tam tatínkové – někdy i maminky – střílejí po papírových růžích, a když jich nastřílí hodně – tak si mohou vzít i nějakého plyšáka. Ale když jsme tam byly – ty ses někde toulala a já pozorovala jednoho tatínka.

„Tatínek Zuzanky jí vystřelil růžičky.“

„Jaké barvy byly?“ zeptala se zvědavá Žofka.

„No abych pravdu řekla – ani si nepamatuji.“

„Tak ať děti vymalují ty růžičky, které táta vystřelil Zuzce.“

„A pak tam byl Honzův tatínek. Panečku – to byl střelec. Vystřelil tomu svému klukovi hned 5 růžiček.“

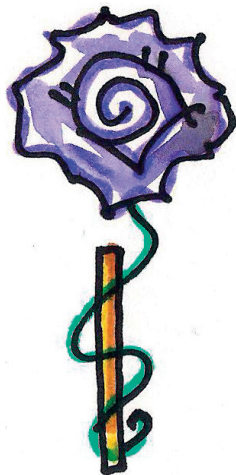
„A jakou barvu měly?“ zeptala se Žofka.

„Barev je spousta – tak je mohou děti vymalovat.“

„A víš, že maminka malého Filípka mu vystřelila také růžičku? Sice jednu, ale Filípkovi se moc líbila.“

„Ta je krásná,“ vykřikla Žofka. „A není bílá!“

Božka: „To záleží na dětech, jak ji Filípkovi vybarví – každá taková růžička vystřelená z lásky je krásná.“

„A teď půjdeme dál,“ řekla Božka a táhla Žofku k houpačkám. Kdo by se rád nehoupal?

Žofka kouká na houpačky a na děti před nimi – houpačky ještě nikdo neotevřel. Zeptala se Božky: „Tedy, Božka, není těch dětí nějak moc a těch houpaček málo?“

„Napovídat nebudu. Spočítej si to sama a děti taky.“

Žofka tedy počítá: „1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10. Děti je deset.“

„A houpaček?“ zeptala se znovu Božka.

Zakroužkujte to, čeho je méně! Děti? Nebo houpaček?